

rende skattefrihed indrømmes danske repræsentationer i vedkommende udsendelsesland. Et sådant forbehold om gensidighed må anses for en naturlig ting på dette område, og det vil formentlig også være en støtte for vort udenrigsministerium under dets bestræbelser for at opnå en tilsvarende skattefrihed for vore repræsentationer i udlandet.

Til § 24.

I § 24 indeholdes de nærmere regler om beskattning af ægtefæller.

Hovedproblemet i dette emne er, om samlevende ægtefæller skal sambeskattes, eller om de skal beskattes hver for sig. Hele dette spørgsmål har været genstand for en indgående drøftelse i skattelovskommissionen, som har gjort rede for sine synspunkter i de almindelige bemærkninger til kommissionsudkastet (side 66 ff.), der konkluderer i, at kommissionen går ind for at opretholde det i vor lovgivning hidtil fulgte sambeskatningsprincip.

Det foreliggende forslag følger den gældende lovgivning og kommissionsindstillingen, jfr. § 24, stk. 1, der fastslår, at gift kvinde, der samlever med sin ægtefælle, sambeskattes med denne, således at skatten beregnes på grundlag af ægtefællernes samlede indkomst (samme regel indeholdes med hensyn til formuen i § 106, stk. 1).

Bestemmelserne i paragraffens stk. 2 om selvstændig skattepligt for den fraskilte, fraseparerede eller i faktisk adskillelse fra manden levende hustru er i princippet overensstemmende med de nugældende regler.

I stk. 3 gives der nærmere regler om, hvornår ægtefæller betragtes som levende adskilt.

I praksis er der på dette område sket en udvikling i den senere tid. Tidligere fortolkedes udtrykkene i statsskattelovens § 7 „samlevende“ og „til stadighed adskilt“ som alene sigtende til det ægteskabelige samliv i snævrere forstand. Afgørende efter denne forståelse er altså ikke, om ægtefællerne af den ene eller den anden grund bor hver for sig, men om de kan siges at have opgivet det ægteskabelige samliv uden hensigt til at genoptage det. Dette synspunkt ville føre til en opretholdelse af sambeskatningen også i tilfælde, hvor ægtefællerne f. eks. på grund af deres erhverv eller af andre ydre årsager var nødt til at leve varigt adskilt, uden fælles husførelse. Nyere praksis går imidlertid i retning af at anse ægtefæller for at leve til stadighed adskilt ikke alene, når samlivet er ophørt på grund af uoverensstemmelse, men også, når de på grund af erhverv i hver sin kommune eller af andre ydre årsager må leve adskilt uden fælles husførelse, forudsat, at der foreligger en varig adskillelse.

De nu foreslåede regler er således udformet, at de overvejende lægger vægten på de rent ydre og konstaterlige kendsgerninger, nemlig adskillelsens varighed og årsagerne til den. Den kortvarige og midlertidige adskillelse (mindre end to år) skal ikke kunne begrunde selvstændig ansættelse af hustruen. Heller ikke den af private ønsker eller hensyn dikterede adskillelse, som f. eks., hvis mandens erhverv tvinger ham til at bo i provinsen, medens hustruen ønsker at opholde sig i hovedstaden, eller omvendt. Men hvis hensynet til begge ægtefællers erhverv tvinger dem til at leve adskilt, skal sambeskatningen ophæves, når der er forløbet to år, uden at dette forhold har ændret sig, og det samme gælder, når samlivet erklæres for definitivt ophævet på grund af gemytternes uoverensstemmelse. Dette sidste kriterium er altså stadig opretholdt i en vis udstrækning, men står ikke længere som det eneste, og i kravet om, at adskillelsen også i dette tilfælde skal have strakt sig over mindst 2 år, ligger en vis garanti for, at sagen ikke vil kunne finde sin afgørelse på grundlag af rene postulater.

Under alle omstændigheder skal særbeskatning ske, når en af parterne, hvad enten det er manden eller hustruen, har fast bopæl eller varigt ophold i udlandet. Hvis det er manden, der opholder sig i udlandet, medfører denne regel, at der for statsskattens vedkommende vil kunne statueres en lignende selvstændig skattepligt for hustruen som den, der efter kommuneskattelovens § 1, stk. 1, sidste punktum, allerede nu foreligger for kommuneskattens vedkommende. Den på dette punkt nu eksisterende uoverensstemmelse mellem statsskattelovens og kommuneskattelovens bestemmelser bringes derved ud af verden, idet kommuneskattelovens princip foretrækkes som det naturligste og rimeligste.

Forsåvidt angår de tilfælde, hvor ægtefæller på grund af faktisk adskillelse skal skatteansættes hver for sig, indeholder § 29, stk. 2, nærmere regler om, hvilke indtægter hver ægtefælle skal ansættes af. Særligt med hensyn til underholdsbidrag er det i § 24, stk. 4, foreslået, at den bidragmodtagende ægtefælle skal medregne bidraget til sin skattepligtige indkomst, når den bidragydende ægtefælle har bopæl eller varigt ophold i udlandet. Det samme gælder, når bidraget er fastsat ved resolution af det offentlige. I alle andre tilfælde end de to nævnte skal den bidragmodtagende ægtefælle ikke medregne bidraget til sin skattepligtige indkomst. Den sidstnævnte af de to regler må ses i forbindelse med bestemmelserne i forslaget § 15, nr. 6, hvorefter den bidragydende ægtefælle ved sin indkomstopgørelse kun kan fradrage underholds-